

Constitució Apostòlica “Lumen Gentium”

Concili Vaticà II. Extracte del document conciliar (Cap. V, nn. 41 i 42) que tracta sobre la crida universal a la santedat, missatge que difon l'Opus Dei.

09/03/2006

La santedat en els diversos estats

41. Una mateixa és la santedat que cultiven en qualsevol classe de vida i de professió els qui són guiats per l'esperit de Déu, i obeint la veu del

Pare, adorant a Déu i al Pare en esperit i en veritat, segueixen a Crist pobre, humil i carregat amb la creu, per merèixer la participació de la seva glòria. Segons això, cadascú segons els propis dons i les gràcies rebudes, ha de caminar sense vacil·lació pel camí de la fe viva, que excita l'esperança i obra per la caritat.

És necessari, en primer lloc, que els pastors del ramat de Crist compleixin el seu deure ministerial, santament i amb entusiasme, amb humilitat i fortalesa, segons la imatge del Summe i Etern sacerdot, pastor i bisbe de les nostres ànimes; complert així el seu ministeri, serà per ells un magnífic mitjà de santificació. Els escollits a la plenitud del sacerdoci reben com a do, amb la gràcia sacramental, el poder exercitar el perfecte deure de la seva pastoral caritat amb l'oració, amb el sacrifici i la predicació, en tot gènere de

preocupació i servei episcopal, sense tenir por a oferir la vida per les seves ovelles i fent-se model del ramat (cf. 1 Pe 5, 13). Així fins i tot amb el seu exemple, han d'estimular a l'Església cap a una creixent santedat.

Els preveres, a semblança de l'ordre dels Bisbes, la corona espiritual dels quals formen participant de la gràcia del seu ofici per Crist, etern i únic mitjancer, creixin en l'amor de Déu i del proïsme per l'exercici quotidià del seu deure; conservin el vincle de la comunió sacerdotal; abundin en tota mena de béns espirituals i donin a tots un testimoni viu de Déu, emulant a aquells sacerdots que en el transcurs dels segles ens van deixar moltes vegades amb un servei humil i amagat, clar exemple de santedat, la alabança del qual es difon per l'Església de Déu. Cal que ofereixin, com és el seu deure, oracions i sacrificis pel seu ramat i per tot el poble de Déu, conscients del que fan i

posant per obra el que prediquen.
D'aquesta manera, enlloc de trobar
un obstacle en les seves
preocupacions apostòliques, perills i
contratemp, es puguin servir de tot
això per elevar-se a una santedat
més alta, alimentant i fomentant la
seva activitat amb la freqüència de la
contemplació per a consol de tota
l'Església de Déu. Tots els preveres, i
en particular els que pel títol
peculiar de la seva ordenació
s'anomenen sacerdots diocesans,
recordin quant contribuirà a la seva
santificació el fidel acord i la
generosa cooperació amb el propi
bisbe.

Són també participants de la missió i
de la gràcia del suprem sacerdot, de
manera particular, els ministres
d'ordre inferior, en primer lloc els
diaques, els quals, al dedicar-se als
misteris de Crist i de l'Església, han
de conservar-se immunes de tot vici i
agradar a Déu i ser exemple de bé

davant els homes (cf. *1 Tim* 3,8-10; 12-13). Els clergues, que cridats per Déu i apartats pel seu servei es preparen pels deures dels ministres sota la vigilància dels pastors, estan obligats a anar adaptant la seva manera de pensar i de sentir a tan preclara elecció, assidus en l'oració, fervorosos en l'amor, preocupats sempre per la veritat, la justícia, la bona reputació, realitzant tot per la glòria i l'honor de Déu. A aquests s'afegeixen aquells seglars, escollits per Déu que, entregats totalment a les tasques apostòliques, són cridats pel Bisbe i treballen en el camp del Senyor donant molt fruit.

Convé que els conjugues i pares cristians, seguint el seu propi camí, s'ajudin l'un a l'altre en la gràcia, amb la fidelitat en el seu amor al llarg de tota la vida, i eduquin en la doctrina cristiana i en les virtuts evangèliques als fills que el Senyor els hagi donat. D'aquesta manera

ofereixen al món l'exemple d'un incansable i generós amor, construeixen la fraternitat de la caritat i es presenten com a testimonis i cooperadors de la fecunditat de la Mare Església, com a símbol i al mateix temps participació d'aquell amor amb el qual Crist va estimar a la seva Esposa i es va entregar a Si mateix per Ella. Un exemple anàleg el donen els qui, donat el seu estat de viduïtat o de celibat, contribueixen en gran mesura a la santedat i a l'activitat de l'Església. I per altra banda, els que viuen entregats a la seva feina convé que en aquest mateix treball humà cerquin la seva perfecció, siguin un ajut per als seus conciutadans, tractin de millorar la societat sencera i la creació, però alhora tractin també d'imitar, en la seva laboriosa caritat, a Crist, les mans del qual es van exercitar en el treball manual, i qui continua treballant per la salvació de tots en unió amb el Pare;

ajudant-se recíprocament a portar les càrregues, i servint-se de la feina quotidiana per adquirir una major santedat, fins i tot apostòlica.

Cal que sàpiguen que estan units d'una manera especial amb Crist en els seus dolors per la salvació del món tots els que es troben afeixugats per la pobresa, la malaltia, les decaigudes i altres patiments o els que són perseguits per la justícia: tots aquells a qui el Senyor en el seu Evangeli va anomenar Benaurats, i als qui: “El Senyor ...de tota gràcia, que ens va cridar a la seva eterna glòria en Crist Jesús, després d'un cert patiment, ens perfeccionarà Ell mateix, ens confirmarà, ens solidificarà” (1 Pe 5,10).

Com a conseqüència, tots els fidels cristians, en qualsevol condició de vida, d'ofici o de circumstàncies, i precisament en elles, es podran santificar de dia en dia, si tenen la

predisposició de rebre-ho tot amb fe de la mà del Pare Celestial, amb tal de cooperar amb la voluntat divina, manifestant a tots, fins i tot en el servei temporal, la caritat amb la que Déu va estimar al món.

Els consells evangèlics

42. “Déu és caritat i el que roman en la caritat, resta en Déu i Déu en ell” (1 *Jn* 4,16). I Déu va difondre la seva caritat en els nostres cors per l'Esperit Sant que ens ha estat donat (cf. *Rom* 5,5). Conseqüentment el do principal i el més necessari és la caritat amb la que estimem a Déu sobre totes les coses i al proïsme per Ell. Però perquè la caritat creixi a l'ànima com una bona llavor i fructifiqui, cadascú ha de d'escoltar de bon grat la Paraula de Déu i complir amb les obres de la seva voluntat, amb l'ajuda de la seva gràcia, participar sovint en els sagraments, donant prioritat a

l'Eucaristia, i a la resta de funcions sagrades, i disposar-se d'una manera constant a l'oració, a l'abnegació de si mateix, a un fratern i sol·lícit servei als demés i a l'exercici de totes les virtuts. Perquè la caritat, com a vincle de la perfecció i de la plenitud de la llei (cf. *Col* 3,14), governa tots els mitjans de santificació, els informa i els adreça cap al seu fi. Així, es fa palès que l'amor a Déu i al proïsme és el tret distintiu del vertader deixeble de Crist.

Així com Jesús, el Fill de Déu, va manifestar la seva caritat oferint la seva vida per nosaltres, ningú té un amor més gran que el qui ofereix la vida per Ell i pels seus germans (cf. 1 *Jn* 3,16; *Jn* 13,15). Doncs bé, ja des dels primers temps alguns cristians van ser cridats, i sempre es trobaran altres cridats a donar aquest màxim testimoni d'amor davant de tots, principalment dels seus perseguidors. El martiri, per tant,

amb el que el deixeble arriba a fer-se semblant al Mestre, que acceptà lliurement la mort per la salvació del món, i imitant-lo al vessar la seva sang, és considerat a l'Església com un do suprem i la major prova de caritat. I si aquest do el troben ben pocs, cal que tots visquin preparats per confessar a Crist davant dels homes i seguir-lo pel camí de la creu enmig de les persecucions que mai falten a l'Església.

La santedat de l'Església es promou també d'una manera especial en els diversos consells que el Senyor proposa a l'Evangelí per que els tinguin en compte els seus deixebles, entre els que destaca el preuat do de la gràcia divina que el Pare dóna a alguns (cf. *Mt 19,11; 1 Cor 7,7*) d'entregar-se només a Déu amb més facilitat en la virginitat o el celibat, sense dividir amb cap altre el seu cor (cf. *1 Cor 7,32-34*). Aquesta perfecta continència pel regne dels Cel

sempre ha estat considerada per l'Església en una gran estima, com a senyal i estímul de la caritat i com una font extraordinària d'espiritual fecunditat en el món.

L'Església considera també la amonestació de l'Apòstol, qui, animant als fidels a la pràctica de la caritat, els exhorta a que “sentin en ells mateixos el que han de sentir en Crist Jesús”, qui “es va fer no res prenent la forma d'esclau...fet obedient fins a la mort (*Flp* 2,7-8), i per nosaltres “es va fer pobre, sent ric” (2 *Cor* 8,9). I com aquest testimoni i imitació de la caritat i humilitat de Crist, hi haurà sempre deixebles disposats a donar-lo, s'alegra la mare Església de trobar al seu si a molts, homes i dones que segueixin més de prop la humilitat del Salvador i la posen en més clara evidència, acceptant la pobresa amb la llibertat dels fills de Déu i renunciant a la seva pròpia voluntat,

doncs aquests es sotmeten a l'home per Déu en matèria de perfecció, més enllà del que estan obligats per precepte, per semblar-se encara més a Crist obedient.

Resten doncs, convidats i fins i tot obligats tots els fidels cristians a buscar la santedat i la perfecció del seu propi estat. Vetllin, doncs, tots per ordenar rectament els seus sentiments, no fos cas que en l'ús de les coses d'aquest món i en l'afecció a les riqueses, trobin un obstacle que els separi, contra l'esperit de pobresa evangèlica, de la recerca de la perfecta caritat, segons l'avís de l'Apòstol: “els que fan ús d'aquest món, no s'aturin en això perquè els atractius d'aquest món passen” (cf. 1 *Cor* 7,31).

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/article/constitutio-
apostolica-lumen-gentium/](https://opusdei.org/ca-es/article/constitutio-apostolica-lumen-gentium/) (24/02/2026)